

Boží království uprostřed nepřátel

Nebojte se

Resumé

Studie, kterou máš před sebou, volně navazuje na studii „Co Boží slovo sděluje pro současnost“.

Cílem obou studií je poskytnout církvím, všem křesťanům a dalším lidem, informace z Bible, důležité pro pochopení celé epochy i současného věku. Tato studie čtenáři napoví, jak a kde hledat Boží království a popíše jeho záchrannou roli uprostřed nepřátel, ještě před příchodem našeho Pána Ježíše Krista.

fmladej

Copyright @ t-b-from

jhvh.cz

Předmluva.

Na příchod Božího království s mocí, čekají generace věrných křesťanů. Nemají to jednoduché. Rychle se měnící svět a společnost, čím dál více odcizená Bohu i Kristu, vyvíjí na věrné křesťany stále větší tlak a vytváří více nových zkoušek víry. V lidech a nejen v křesťanech narůstá potřeba, ptát se co se vlastně děje a proč se to děje? Pro křesťany vyvstává otázka, zdali jsou současné události znamením blížícího se příchodu Ježíše Krista a Božího království.

Příchod Syna člověka a s ním i příchod Božího království slíbil Ježíš svým apoštolům (Jan 14:1-3), když byl na zemi a potvrdili to andělé, hned po Ježíšově nanebevzetí (Skutky 1:10,11). Židé, kteří tehdy čekali Mesiáše, měli o něm tolik různých představ, a když přišel, nenaplnil žádnou, takže ho většina z nich nepoznala a zavrhl ho. Nehrozí křesťanům něco podobného? Ani mezi křesťany není jednota v tom, jak a kdy přijde Boží království. Ani jakou má mít podobu. Někteří si myslí, že budou uchvázeni do nebe. Jiní vidí Boží království jako stav v srdci věřících. Další si myslí, že Boží království (myšleno tisícileté milénium) už je tu a ještě jiní jsou přesvědčeni, že Boží království přijde na zemi, až budou poraženi Boží nepřátelé v Armagedonské bitvě.

Tolik různých představ o Božím království ukazuje, že my křesťané nemáme jasno o jeho podobě a poslání. Představy křesťanů o Božím království jsou někdy spíše

romantické, bez hlubšího poznání Božího slova. Starý zákon je přitom stín věcí budoucích a poskytuje poměrně dost informací o Božím způsobu vládnutí, o cílech a podobě Božího království. Je to právě neznalost Božího slova, co způsobuje neschopnost shodnout se v tom, co vlastně máme hledat nebo vyhlížet. Tradiční představy o Božím království nedokáží vysvětlit současný vývoj ve světě a změny, které nastaly za poslední dvě století, zejména od první světové války. Způsob života i myšlení lidí, hlavně v křesťanské Evropě a v bývalých koloniích evropských křesťanských velmocí je čím dál více odcizený Bohu, víře i hodnotám našich předků.

Nemálo křesťanů přiznává, že nikdy nepřčetlo celou Bibli. Jak pak můžeme být důvěryhodní pro druhé v otázkách víry, když se sami nesnažíme více dovědět o Bohu, o základech naší víry a o Boží spravedlnosti, jež činí jeho slovo spolehlivým. Kde jinde bychom měli ty informace a odpovědi na otázky hledat? Boží slovo našťestí má pro ty, kdo se chtějí řídit Ježíšovou radou „*Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.*“ (Matouš 6:33) dostatek spolehlivých a důvěryhodných informací.

V Bibli, která je Božím slovem (2Timoteovi 3:16, 17), najdeme informace o tom, v jaké epoše žijeme, kde je její počátek (kořeny), k jakému cíli, kam a proč směřuje naše civilizace. To jsou aktuální důležité otázky, na něž hledají odpověď nejen křesťané.

Boží království, existuje, jak to popsal Ježíš Kristus v podobenství o pšenici a plevelu. Pšenice i plevel roste a zraje společně na poli, jímž je podle Ježíšova podobenství svět. Stejně tak žijí synové království i synové toho zlého společně ve světě. A proto změny iniciované syny toho zlého, ovlivňují všechny a Bůh také zareaguje. Boží království také čeká velká proměna stejně, jako celý svět. V Bibli najdeme o tom všechno, co potřebujeme vědět. Jen musíme poctivě a vytrvale hledat Boží království a jeho spravedlnost. Na našich stránkách najdete tyto informace v práci *„Co Boží slovo sděluje pro současnost“* a v dalších studiích a článcích, jež najdete na stránkách www.jhvh.cz.

Všechno, co lidstvo zažívá, není jen výsledek mocenských zájmů několika skupin soupeřících o světovládu, ale hlavně souvisí se sporem, který vyvolal už dávno Boží odpůrce. Zjistíme, že Bůh, náš stvořitel, neváhá jednat vůči těm, co ničí zemi a prolévají nevinnou krev. Dává nám, ale šanci poznat a pochopit, že lidští vládci tíhnou ke zneužití moci, k totalitnímu způsobu vládnutí a nemají ve skutečnosti žádnou vizi budoucnosti, dobrou pro lidstvo, ani skutečnou motivaci, která by zbývajícimu lidstvu dávala naději na lepší, kvalitnější a smysluplnější život, nejen materiální, ale i duchovní. Přemýšliví lidé to dnes už vidí.

Když dal Bůh právo lidem vládnout si sami (Daniel 2. kapitola) stanovil si pouze jednu podmínku. Žádá respekt vůči sobě, vůči svému pomazanému (Daniel 4. kapitola). Boží proroctví však předpovídají, že lidské vlády se proti

němu vzbouří (Žalm 2 kapitola; Daniel 7:23-25) a zaútočí i na syny Božího království. Pokusíme se v této práci vnést více světla do postavení a úloze Božího království v dnešním světě a o jeho jedinečné roli v blízké budoucnosti.

Náš Pán Ježíš nám uložil, být světlem pro druhé (Matouš 5:13-16). A také solí, která je nezbytná k životu, pro všechny lidi. Čiňme tak.

Obsah:

Předmluva.....	2
Nebojte se, posilněte své srdce i ruce.....	8
Co je Boží království?	11
Shrnutí	16
Jak se vyvíjelo Božího království.....	16
Shrnutí	20
Boží království v rychle měnícím se světě?	20
Shrnutí	23
Synové království	24
Synové království mají lásku	25
Synové království jsou světlem pro druhé	26
Synové království jsou obezřetní a bezelstní, nelžou.	26
Synové království mají Svatého ducha	27
Synové království přináší dobré ovoce	29
Shrnutí	31
Poslání synů království v naší době.	31
Shrnutí	33
Jezdec na bílém koni, počátek velké změny.	33
Shrnutí	37
Duchovní Izrael (144 000) a Velký zástup.....	38

Shrnutí	40
Nová smlouva o Božím království	41
Závěr.....	42

Nebojte se, posilněte své srdce i ruce.

Ježíš viděl daleko dopředu a věděl, že se jeho následovníci budou muset hodně namáhat, aby Boží království přečkalo duchovní a morální krize církví, až do závěru Babylónské epochy¹. Proto řekl „*Ale říkám vám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Neboť neodejdu-li, Zastávce k vám nepřijde; odejdu-li, pošlu ho k vám. A on, až přijde, přinese světu důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu: o hříchu, že nevěří ve mne, o spravedlnosti, že odcházím k Otci a již mne neuvidíte, a o soudu, že vládce tohoto světa je již odsouzen.*“

„Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést. Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít.“
(Jan 16:7-13)

Z jeho slov vyplývá, že další důležité informace dostali apoštolové, až po jeho odchodu k Otci. Částečně se to splnilo o letnicích, když na asi sto dvacet učedníků sestoupil Svatý Duch v podobě ohnivých jazyků (Skutky 1:15; 2:1-4). Jak víme, že jen částečně? Apoštol Pavel ve své oslavě lásky, mimo jiné, píše: „*Láska nikdy nezanikne. Proroctví — ta pominou; jazyky — ty utichnou; poznání — to pomine. Neboť jen částečně*

¹ Babylónskou epochou nazýváme epochu představovanou velikou sochou, kterou viděl král Nebúkadnesar ve snu, jimž dal Bůh lidem na vědomí, že jim dal moc nad celou zemí. Daniel 2. kapitola;

poznáváme a částečně prorokujeme. Když však přijde to, co je dokonalé, pomine to, co je částečné.“ (1Korinským 13:8-10)

Pavel píše, že jejich poznání je jen částečné. Ježíš tedy musel mluvit ještě o jiném Duchu Pravdy, který nás uvede do veškeré Pravdy. Nemusíme se proto bát, že zůstaneme bez pomoci. V pravý čas Ježíš pošle toho, kdo je označen jako Duch Pravdy. Patrně i proto Ježíš řekl *„Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno.“* (Matouš 10:26)

Vírou chápeme, že musíme být trpěliví. Vývoj lidstva směřuje sice k zotročení v supertotalitě, která se vzbouří proti Bohu a jeho Pomazanému, ale Bůh a náš Pán Ježíš Kristus vytvoří možnost úniku pro ty, kdo na ně spoléhají a trpělivě čekají. Ježíš mluvil o pronásledování těch, co budou vytrvávat ve víře v něho.

*„Neprodávají se dva vrabci za halěr? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vůle vašeho Otce. I všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se tedy; vy jste cennější než mnoho vrabců. “ „**Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích. Kdo mě však před lidmi zapře, toho i já zapřu před svým Otcem, který je v nebesích.**““* (Matouš 10:28-33)

V Janově Zjevení je proroctví o Velkém zástupu věrných.

*„Potom jsem uviděl, a hle, veliký zástup, který nikdo nemohl spočítat, ze všech národů, kmenů, jazyků a z každého lidu, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oblečení v bílá roucha, palmové ratolesti v rukou, a volají velikým hlasem: „Záchrana náleží našemu Bohu, tomu, který sedí na trůnu, a Beránkovi.“ ... „Kdo jsou a odkud přišli tito, kteří jsou oblečení v bílá roucha?“ Řekl jsem mu: „Můj pane, ty to víš.“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přicházejí z velikého soužení a svá roucha vyprali a vybilili v krvi Beránkově. Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu v jeho svatyni dnem i nocí; **a ten, který sedí na trůnu, nad nimi roztáhne svůj stan. Již nebudou hladovět ani žíznit, neublíží jim slunce ani jiný žár, neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.**““ (Zjevení 7:9-17)*

Nebojte se, Bůh a Beránek jsou s každým, kdo je věrný a spoléhá na ně.

Co je Boží království?

Boží království během svého vývoje existovalo a existuje ve dvou podobách. A blíží se velká změna, která dá Božímu království opět novou podobu.

Království je obecně vnímané jako území ovládané konkrétním panovníkem, králem a obyvatelé se řídí panovníkovou vůlí a zákony. O Božím království tato obecná definice platí jen na starozákonní Izraelské království. Ježíš totiž řekl: *„Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘. Neboť hle, Boží království je mezi vámi.““* (Lukáš 17:20,21) Jak tomu máme rozumět? Nejdříve si musíme uvědomit, že do doby, než přišel Ježíš Kristus v lidském těle na zem, měl Bůh smlouvu s Abrahámovými potomky (Izraelité) prostřednictvím Mojžíše, kterou s nimi Bůh uzavřel na poušti, než je přivedl do zaslíbené země. Ve smlouvě se mimo jiné praví: *„Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země. Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem. Toto jsou slova, která budeš říkat synům Izraele.“* (2 Mojžíšova 19:5,6) Doslovně zde Bůh říká *„Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem.“* Boží království proto existovalo na zemi už před Ježíšem. S podmínkou: *„Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu,*

budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy ...“. To znamená, že starověký Izrael byl Božím královstvím, které vzniklo na základě Boží smlouvy s Abrahámovými tělesnými potomky, a platily v něm Boží zákony. Prostředníkem mezi Bohem a Izraelity, při uzavírání smlouvy byl Mojžíš. Proto se této smlouvě říká Mojžíšova smlouva a podle něj se někdy Izraelcům, říká Mojžíšův lid neboli lid Mojžíšovy smlouvy. Mojžíšova smlouva byla ustavená a stvrzená krví obětovaných zvířat a tyto oběti se musely každý rok opakovat za velekněze a pak i za všechen lid (2Mojžíšova 24:8). Protože krev zvířat nemohla nikoho očistit jednou provždy, musely se oběti opakovat pravidelně každý rok (dopis Židům 9 kapitola).

Ježíš Kristus uzavřel se svými následovníky novou smlouvu. Její platnost je také stvrzená krví. Tentokrát je to však krev samotného Božího syna Ježíše Krista (Matouš 26:28; Marek 14:24; 1Korinským 11:25). Protože jde o tak vzácnou krev, stačilo jí prolít jen jednou provždy. Ti kdo přijímají Kristovu smlouvu, pijí víno, představující Ježíšovu prolitou krev, při večeři Páně z poháru, který je symbol (tehdy) nové smlouvy. Zároveň platí, že *„Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde“.* 1Korinským 11:26).

Existence Božího lidu, je založená vždy na smlouvě mezi ním a Bohem. I tím se liší Boží království od ostatních království. Nemíá výplodem nějakého dobytelského úsilí, ale má od začátku právní základ. Kdo hledá Boží

království, musí tuto skutečnost vzít na vědomí. Již podle názvu je zřejmé, že v Božím království vládne Bůh, platí v něm jeho vůle a zákony.

Mojžíšův lid dostal od Boha zákon, kterým se měl celý Izrael řídit. Na začátku nevládli v Izraeli králové, ale Bůh vybíral jednotlivce z lidu, aby soudili Izrael. Proto se tomuto období říká období soudců. Když si Izraelité vyžádali krále, stal se hlavním městem Izraele Jeruzalém. V něm král Šalomoun dal postavit Boží chrám, do něhož byla přenesena Boží truhla úmluvy. Izraelské království bylo Boží království mezi ostatními královstvími národů. Po rozdělení Izraele na dvě části, byl nadále duchovním centrem Božího lidu Jeruzalém a Boží chrám, postavený králem Šalomounem. Jeruzalém zůstal představitelem Božího království i po zániku Severního Izraele. Po znovu vybudování města i chrámu zničeného Babyloňany, když se Židé mohli vrátit z vyhnanství, byl Jeruzalém i nadále centrem Božího království na zemi. Až do příchodu Ježíše Krista.

Když Ježíš Kristus uzavřel se svými následovníky novou smlouvu, nastala důležitá změna. Nad jeho následovníky nemá už Mojžíšův zákon právní moc. (Římanům 3:19-31; Galatským 4:4,5). Křesťané proto nemusí opakovaně obětovat zvířata, prolévat jejich krev. Ježíš totiž svou obětí nahradil zvířecí oběti, obětováním vlastní krve (Židům 9:14,26-28). Neznamená to však, že si křesťané mohou dělat, co chtějí. Ježíš nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. Ani my nerušíme vírou zákon, ale naplňujeme.

Přesto se podoba Božího království i uplatňování zákona v Kristově učení změnila. Apoštol Pavel píše Korintskému sboru, že je vše dovoleno (1Korinským 10:23-33), ale hned dodává, že ne všechno prospívá a buduje. I pro nás platí morální a mravní měřítko, k nimž nás Boží slovo (tzn. I zákon) vychovává. Pro křesťana i pro Mojžíšův lid platí přikázání zákona, které Ježíš označil za nejvyšší: „*Učiteli, které přikázání je v Zákoně největší?*“ *On mu řekl: „, Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. ‘ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: , Miluj svého bližního jako sebe samého. ‘ Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.“* (Matouš 22:36-40;) Platí i Ježíšovo přikázání o lásce a jím daný úkol, šířit dobrou zprávu o příchodu Božího království, o naději na odpuštění hříchů, o naději na trvalý život. Jsme Božím slovem vychováni, abychom se neřídili slepě literou zákona, ale abychom pochopili jeho ducha. Křesťané budou očištěni od hříchu, neboť je očistí víra ve vykoupení Ježíšovou krví. Zákon je však stín budoucích věcí (Kolosanům 2:17; Židům 10:1). Boží slovo nikdy není vyřčeno nadarmo, ale vždy splní účel, pro ho Bůh vyslovil (Izajáš 55:8-11).

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ (Matouš 5:17,18)

Vidíme zřetelný rozdíl v podobě Božího království založeném na Mojžíšově smlouvě, od toho jak Boží království definoval Ježíš. Společně mají obě formy Božího království to, že jsou založené na smlouvě stvrzené krví a obě smlouvy mají společný cíl. Vychovat lid pro vládu, krále a kněží.

Takže na otázku, co je Boží království můžeme odpovědět celkem jednoduše, že ho představuje lid mající smlouvu s Bohem a řídí se Boží vůlí, jež je ve smlouvě vyjádřená. Obě Boží smlouvy mají jeden (velmi zjednodušeně řečeno) společný cíl. Vychovat lid pro vládu v Božím království.

Za celou svou dosavadní historii prošlo Boží království dvěma etapami a každá měla vlastní, od druhé odlišnou podobu a uspořádání. Mojžíšův lid vytvořil s Božím souhlasem království Izraele, s hlavním centrem v Jeruzalémě. Království mělo od Boha daný zákon, jehož dodržování bylo závazné pro všechny. Pro lid Kristovy smlouvy platí jeho slova „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich.“ (Matouš 18:20) Proto jak už bylo řečeno, kde se sejdou lidé v Kristově jménu a on je uprostřed nich, tam je Boží království. Mojžíšův i Kristův lid žijí dva tisíce let vedle sebe uprostřed národů na všech kontinentech. Boží království je královstvím bez hranic.

Shrnutí

Boží království je na zemi založené na smlouvách, nejprve mezi Bohem a Abrahámovými potomky, skrze Mojžíše. Později na smlouvě určené pro všechny národy skrze Ježíše Krista. Boží království je od začátku založené právně na smlouvě mezi Bohem a jeho lidem. Smluvní lid, který přijal Boží smlouvu, reprezentuje Boží království, stejně jako vyslanci jedné země zastupují svou zemi, v zemích ostatních. Každá z obou smluv určovala i podobu Božího království. Dnes je Boží království tam, kde se Boží lid hlásí ke Kristově smlouvě, řídí se Božím slovem, jeho morálním a mravním řádem, pracuje na splnění poslání, které dostal a řídí se duchem (ne literou) zákona.

Jak se vyvíjelo Božího království

Boží království je přítomno mezi národy světa už přibližně tři a půl tisíce let. Za tu dobu Boží lid prošel a stále prochází vývojem. Jak už bylo řečeno, Bůh během té doby uzavřel s lidmi dvě smlouvy o království. Každá z obou smluv určovala i jeho podobu. Abrahámovi potomci, s nímž Bůh uzavřel smlouvu na poušti prostřednictvím Mojžíše, vedli na začátku soudci, Bohem vybraní jedinci, kteří soudili lid a vedli ho v bitvách. Toto období je v Bibli popsáno v knize Soudců a v knihách Samuela. Samuel byl poslední, Bohem vybraný soudce. On pomazal na žádost lidu a Božího příkazu Saula za

prvního krále Izraele. Izraelské království mělo, podobně jako ostatní tehdejší národy hlavní město Jeruzalém a chrám. Král Šalomoun dal postavit chrám, do něhož byla umístěna schrána úmluvy, kterou Izraelité udělali podle Božích pokynů ještě na poušti. V Jeruzalémě a Božím chrámu postaveném lidskýma rukama se každoročně scházel lid, k vykonání obřadů pro očistění od hříchů a k slavení svátků, určených zákonem. Boží království bylo viditelné, na konkrétním místě a ve vnějších znacích se nelišilo od království okolních národů. Když se Izraelské království, po Šalomounově smrti rozpadlo a hlavním městem deseti kmenného království se stalo Samaří, jediným pravým Božím duchovním centrem pro celý Izrael zůstal chrám v Jeruzalémě. Po tom, co byl Jeruzalém i chrám zničen Babylóňany, ti, kdo přežili, byli vzati do zajetí a odvedeni z rodné země po celé Babylónské říši. Izraelské království už nikdy nezískalo zpět dřívější samostatnost a slávu. I když po návratu ze sedmdesátiletého vyhnanství, znovu vybudovali Jeruzalém a druhý chrám (už v něm nebyla schrána úmluvy). Přesto byli navrátilci z vyhnanství, podle smlouvy, stále Božím lidem. Byly obnovené bohoslužby a lid se učil Mojžíšovu zákonu. A Bůh na ně nezapomněl. Právem očekávali příchod Mesiáše. A ten k nim také přišel.

S Ježíšovým příchodem na zem nastala změna. Izraelité, respektive jejich zbývající část Judea, Ježíše většinou nepřijali a nechali ho popravit. Ježíš věděl, že bude muset takto zemřít a těsně před zatčením uzavřel se svými

učedníky novou smlouvu, stvrzenou jeho prolitou krví (Matouš 26:26-29). Na základě této nové smlouvy mohl Ježíš pověřit své následovníky posláním: „*Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.*““ (Matouš 28:18-20)

To znamená, že smlouvu s Bohem mohou skrze Ježíše přijmout lidé ze všech národů, kmenů, ras a jazyků. Jejich vlastní se však nestal Jeruzalém nebo jiné konkrétní město, jako to bylo v případě starověkého Izraele. Už víme, že: „*„Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: „Hle, je tu“ nebo „je tam“.* ***Nebot' hle, Boží království je mezi vámi.***““. Víme, že Ježíš hovořil o sobě, jelikož on byl v tu chvíli zástupcem Božího království mezi nimi. A po jeho odchodu k Otci, převzali úlohu zástupců Božího království jeho apoštolové, s nimiž uzavřel Ježíš novou smlouvu. On je po svém vzkříšení pověřil, aby činili učedníky všude, ve všech národech, aby lidé, ze všech národů, kmenů, ras a jazyků slyšeli dobrou zprávu a mohli přijmout Kristovu novou smlouvu o království a mít účast v její vládě. Boží království se postupně rozšířilo na všechny kontinenty a existuje mezi národy po celém světě i v současnosti. Ježíš to svým učedníkům již dříve vysvětlil v podobenství o pšenici a plevele.

**„Království Nebes je podobné člověku, který na svém poli zasal dobré semeno. Zatímco lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozesel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, ukázal se i plevel. Přišli otroci toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nezasal na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚Nepřítel člověk to udělal.‘ A otroci mu řekli: ‚Chceš tedy, abychom šli a posbírali jej?‘ On však řekl: ‚Ne, abyste snad při sbírání plevele nevytrhli z kořenů spolu s ním i pšenici. Nechte, ať obojí roste spolu až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Nejprve posbírejte plevel a svažte ho do otýpek, abyste jej zcela spálili, ale pšenici shromážděte do mé stodoly. ...
Rozséváč dobrého semena je Syn člověka a pole je svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho Zlého; nepřítel, který je zasal, je Dábel.“
(Matouš 13:24-30,37-39)**

Boží království ustavené Kristovou smlouvou už nemá jedno viditelné centrum, ale naopak je rozptýlené mezi národy jako je obilí na poli. Jeho centrem a hlavou je Ježíš v nebi. I křesťané ovšem vytvořili viditelná centra duchovní moci, zde na zemi. Proto mají katolíci papeže a Vatikán, pravoslavní patriarchát a ostatní církve a křesťanské společnosti své vedoucí představitele a různě nazvaná centra. Tyto instituce jsou Bohem a Kristem přijímané pro smlouvu s ním (přijímání chleba a vína z poháru smlouvy při večeři Páně), a z toho plyne, že se na ně vztahují Boží zaslíbení, ale také nesou odpovědnost za své jednání, před Pánem. Potvrzují to dopisy sborům

(Zjevení 2 a 3 kapitola), které Ježíš předal Janovi, skrze anděla. Tam jasně dává najevo, že zkoumá všechny sbory, jež se hlásí k jeho smlouvě. Vidí, jak jednají a vystupují jeho jménem. A také je v patřičném čase navštíví a zhodnotí je.

Shrnutí

Podoba Božího království, které na zemi trvá už přibližně tři a půl tisíce let se změnila z podoby klasického království s chrámem a královským palácem na království mezi všemi národy, zastoupené syny království.

Boží království v rychle měnícím se světě?

Nejde nám o kritiku. Ta patří Bohu a Kristu. Už bylo řečeno, že **Boží království, je všude tam, kde se schází Kristův lid, v jeho jménu a připomíná si jeho smrt a smlouvu, večeří Páně.** Na celém světě. Podařilo se to díky tomu, že Ježíš splnil slib, který dal učedníkům a poslal jim Svatého ducha (Jan 14:16,17,26). Když byli o letnicích shromážděni (sto dvacet mužů i žen Skutky 1:8,12-15; 2:1-3) na jednom místě, sestoupil na ně Svatý duch v podobě jakoby ohnivých jazyků a všichni začali mluvit různými jazyky, které před tím neznali. Od té doby mohli hlásat evangelium i lidem z jiných národů v jejich rodném jazyce, křtít je a činit z nich učedníky a

následovníky Ježíše Krista. Tak mnozí lidé uvěřili, zprávě o možnosti odpuštění hříchů, o naději na vzkříšení a zprávě o příchodu Syna člověka a Božího království s mocí a nechali se pokřtít. Začaly vznikat křesťanské sbory po celé Římské říši. I za jejími hranicemi. Dnes je mnoho církví a křesťanských společenství. Všechny křesťanské sbory a církve, splňující více popsané podmínky, tvoří jeden Boží lid. Proto přece dostali první křesťané dar mluvit cizími jazyky, aby se evangelium rozšířilo do celého světa a s ním přicházeli stále noví učedníci Ježíše Krista. Společenství Páně je v tu chvíli území Božího království, jako je třeba velvyslanectví jedné země v jiné zemi. Ať už se to církevním autoritám líbí nebo ne.

Jedním z poselství dopisů církvím v Janově Zjevení ve 2 a 3 kapitole je upozornění, na to, že všechny křesťanské sbory budou souzené. To znamená, že všechny církve a křesťanské společenství, které se hlásí ke smlouvě s Kristem, nesou před Bohem a Kristem odpovědnost za své chování a za plnění závazků, jež jim smlouva ukládá.

Proč Boha a Krista nereprezentuje jen jedna církev?
Apoštol Pavel to vysvětlil v 1 dopise Korintským slovy:

„Když jeden říká: ‚Já jsem Pavlův‘ a druhý: ‚Já Apollův‘, nejste jako jiní lidé? Kdo je Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, skrze něž jste uvěřili, jak každému dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zalil, ale Bůh dával růst. Tedy ani ten, kdo sází, ani ten, kdo zalévá, nejsou něčím zvláštním, ale Bůh, který dává růst. Ten, kdo sází, i ten, kdo zalévá,

*jsou jedno, každý však dostane svou vlastní mzdu podle své námahy. Neboť jsme Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba. **Podle Boží milosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Jestliže někdo na tomto základě staví ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy, dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáže, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. Jestliže někdo na tomto základě vystaví dílo a ono mu zůstane, dostane odměnu, jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň. Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží?***“ (1Korintským 3:4-16)

Pavel sice vyčítá křesťanům v Korintu, že se rozdělují, podle učitele, ale zároveň sděluje, že je to dovoleno, když bude zachován základ, jímž je Kristus. Křesťané však neposlechli Pavlova slova o jednotnosti v Kristu a postupem času vznikly církve, které se odvolávají na své zakladatele (Katolická církev odvozuje své založení sv. Petrem) a někdy si podle nich i říkají. Například Calvinisté, Luteráni, Valdenští, Husité a podobně. Ale Pavel zároveň připouští, že stavitelů bude více. Množství církví je dovolené, ale dílo stavitele bude prověřené ohněm zkoušky. Všechny křesťanské sbory sice představují před světem Boží království, ale ne každý, kdo říká Kristu, „Pane“, „Pane“, bude Kristem přijat. Už to, že se mezi sebou křesťané prou o to, která církev je ta

pravá, ukazuje na nezralost a nepochopení toho, že církev má být jako Kristovo tělo. Je mnoho údů těla, ale tělo je jen jedno. A hlavou těla je Kristus.

Máme-li dnes hledat Boží království, nemůžeme vyloučit žádnou církev, či sbor. Žádná církev, sbor, společenství Páně, nejsou dokonalé. Ježíš i apoštolové nás varují, že se do církví vetrou falešní proroci, učitelé (Matouš 7:15; Juda 1:4; Galatským 2:4). Ježíš také v podobenství o spících pannách předpověděl, že se církve ocitnou ve stavu duchovního spánku. Ale uvnitř církví jsou synové království, kteří se svými vlastnostmi a vztahem k Bohu podobají Ježíši Kristu. Dokonce i v těch církvích, které jsou na tom duchovně i chováním špatně (Zjevení 3:4). Oni naplňují obraz Božího království. Ne sice dokonale, ale dostatečně. Podle čeho je poznáme a najdeme?

Shrnutí

Křesťané po uzavření nové smlouvy s Bohem, skrze Ježíše Krista, převzali roli Božího království mezi národy. Boží lid je dnes rozdělený do různých církví a křesťanských společenství. Učení a představy křesťanů v těchto různých církvích a sborech se liší v naukách, v projevech víry, v uznávání morálních a mravních hodnot i v očekávání příchodu Božího království. Písmo svědčí (dopisy sborům v Janovo Zjevení 2 a 3 kapitola) o tom, že Synové království žijí i dnes mezi námi. Dokonce i v církvích, které jsou Ježíšem Kristem hodnocené kriticky.

Synové království

Koho přijímá Bůh za syna, určí on a náš Pán Ježíš. Ježíš nám dal rady, jak můžeme poznat jeho skutečné následovníky, a jak se stát synem království. O nejdůležitějším znaku ze všech, podle nichž lze poznat pravé syny království od nepravých, mluvil Ježíš se svými učedníky krátce před svým zatčením.

„Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13:34,35)

Projevovat lásku k druhým vyžaduje i odvahu. Svět je dnes na tom hůř než Ninive, kam byl poslán Jonáš, aby je varoval před zničením. Jeho varování Ninive zachránilo, neboť všichni činili pokání. Podobně dnes synové království musí varovat lidstvo před hněvem Božím a Beránkovým.

Synové království mají lásku

Ježíš zde mluví o lásce mezi sebou navzájem a o lásce jedněch k druhým. Náš Pán nemá na mysli jen lásku mezi sebou navzájem, ale chce, abychom se snažili o podobný postoj i k ostatním lidem. Apoštol Pavel to vysvětluje v dopise 1 Tesalonickým 5:15:

„Hled'te, aby nikdo neodplácel nikomu zlým za zlé, ale vždy usilujte o dobro k sobě navzájem i vůči všem.“

Láska je nejdůležitější vlastnost, kterou musí synové království rozvíjet, podporovat, pěstovat a projevovat. Význam lásky působivě popsal apoštol Pavel ve 13 kapitole prvního dopisu Korintským:

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. A kdybych měl prorocství a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemísťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych dal pro nasycení chudých všechn svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo. Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy nezanikne. ... Nyní zůstává víra, naděje a láska, tyto tři věci. Ale největší z nich je láska.“

Synové království jsou světlem pro druhé

„Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nekladou ji pod nádobu, ale na stojan; a svítí všem, kteří jsou v domě. Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.“ (Matouš 5:14-16).

Světlem, které měl Ježíš na mysli, jsou dobré skutky. Nejde jen o znalost Bible, jak si někteří možná myslí. Poznání není jen znalost Božího slova, ale i prožitá zkušenost se zkouškami z víry, založené na přijetí evangelia a vzkříšeného Ježíše Krista jako spasitele. Světlem jsou i dobré skutky pramenící z víry a lásky, jak nás jí učí Kristus, skutky, které mohou lidem otevřít oči, aby poznali Boha a přijali naději na trvalý život.

Synové království jsou obezřetní a bezelstní, nelžou.

Synové království se řídí i Ježíšovým výrokem: *„Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a prostí jako holubice.“ (Matouš 10:16)*

To je důležitá rada, na níž se někdy zapomíná. Křesťané žijí ve světě společně se syny toho zlého, a proto musí být obezřetní, ostražití, rozumní, uvážliví. A přitom si musí zachovat bezelstnost. To mimo jiné znamená, že nebudou používat klam, mají lásku k pravdě a hnusí si lež, ani nebudou jednat falešně vůči druhým. *„V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony.“ (Zjevení 14:5)*

Synové království mají Svatého ducha

Mějte se na pozoru před lidmi, neboť vás budou vydávat soudům, ... A když vás vydají, nestarejte se, jak nebo co promluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte promluvit. Vždyť to nejste vy, kdo mluví, ale Duch vašeho Otce, jenž mluví ve vás.“ (Matouš 10:17-20)

Bůh nemá rád ty, kdo jsou moudří ve vlastních očích (Římanům 12:16). Navíc naše moudrost i poznání je částečné (1Korinským 13:9). Proto Ježíšovi následovníci dostali o letnicích, krátce po Ježíšově odchodu k Otci, dary Svatého ducha. Byla to Boží pomoc a podpora, aby mohli šířit evangelium mezi všemi lidmi a aby všichni lidé viděli, že jim Bůh dal moc na potvrzení pravdy poselství evangelia. Svatý duch je také v Písmu, neboť celé písmo je vdechnuté Bohem (2Timoteovi 3:16) Proto je Písmo důležité při ověřování pravosti ducha, který k synům království promlouvá. (1Tesalonickým 2:13; 1Korinským 2:13)

V apoštolských dopisech jsme upozornění na nutnost ověřování projevů ducha, zdali je skutečně od Boha (1Jana 4:1; 2Tesalonickým 2:1-9).

„Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků.“

„Pokud jde o příchod našeho Pána Ježíše Krista a naše shromáždění k němu, žádáme vás, bratři, abyste se

nenechali snadno otrást ve svém poznání ani vylekat bud' skrze ducha, nebo skrze slovo nebo skrze dopis, vydávaný za nás, jako by den Pánův již nastal. ...“

Ježíš k tomu řekl následující varování. *„Tehdy, když by vám někdo řekl: ‚Hle, zde je Kristus!‘, nebo: ‚Je zde!‘, nevěřte. Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou ukazovat veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené. Hle, všechno jsem vám řekl předem.“* (Matouš 24:23-25)

Ježíšovo varování, nevěřte každému znamení a divu, který někdo udělá, platí tím více, čím více se blíží jeho příchod. Dary Svatého ducha dostali raní křesťané jako nutnou Boží pomoc a podporu v jejich poslání, šířit evangelium, a aby byli schopni odolat tlaku všeho druhu ze strany Božího odpůrce. Na konci věku však budou dělat veliká znamení a divy falešní proroci a lžimesiášové, aby svedli ty, co nestojí v pravdě, protože nemají lásku k pravdě (2Tesaloničanům 2:9-12).

Jak poznáme, že div nebo zázrak, který někdo vydává za projev Svatého ducha je od Boha nebo od Satana? Podle ovoce. O ovoci Svatého ducha se dočtete v dopise Galatským 5:22, 23:

„Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon.“

Synové království dlouhodobě přinášejí ovoce, o němž píše apoštol Pavel. Nemusí se prokazovat stejnými

projevy moci jako na začátku křesťanského věku. Mezi dary Svatého ducha je i moudrost, poznání, víra (1Korinským 12:8). Ježíš o Svatém duchu v citovaném textu v evangeliu Matouše 10:17-20 zmiňuje Svatého ducha jako zdroj myšlenek a argumentů na svědectví vladařům a králům. Stejně jako na začátku, i dnes k nám Boží Svatý duch promlouvá skrze Bibli a v našem nitru volá Abba Otče (Galatským 4:6). Vyvolení synové království, ale budou mít i ostatní dary Svatého ducha, protože dostanou jeho plnost (Zjevení 7:2,3).

Synové království přináší dobré ovoce

Ježíš řekl, že dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a prohnílý strom nemůže nést dobré ovoce. A pak řekl „*Podle ovoce je poznáte.*“ (Matouš 7:18-20) Stejně i synové království nemohou nést špatné ovoce. Mohou se zmýlit. Ale celkový výsledek jejich slov a činů musí přinášet, dobro nejen jim, ale i jejich okolí. Dobrem myslíme vše, co podporuje život, podobně jako celá země je vytvořená pro život. Bůh to vyjádřil v páté knize Mojžíše 30:15 slovy: „*Pohleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo. ... Povolávám dnes proti vám za svědky nebesa i zemi. Předložil jsem ti život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo,*“

Bible, Boží slovo nás upozorňuje na možnost volby mezi životem a smrtí. Namítneš, že všichni umíráme. Jaký život máme volit? „*Předložil jsem ti život a smrt,*

požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo, a miluj Hospodina, svého Boha, jej poslouchej a přilni k němu. Vždyť on je tvůj život a dá ti dlouhá léta, abys bydlel v zemi, o které Hospodin přísahal tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.“ (5Mojžíšova 30:19,20). Synové království milují Jehovu (Hospodin je náhradní titul za hebrejské Boží jméno יהוה, tzv. tetragramaton JHVH, který se v některých Biblích překládá slovy Jahve nebo Jehova), svého Boha, který je zdrojem života.

O synech toho zlého se to nedá říct. Jejich vládcem je Satan, Boží odpůrce, který vládne skrze smrt (Židům 2:14,15). Smrt a zlo je výsledkem jeho slov i skutků už od lstivého oklamání ženy v zahradě, skrze hada. Jeho synové jsou nepřátelé Boha a jeho syna, prosazují hodnoty, opatření a zákony, které jsou v protikladu s Božími principy života a hubí zemi. V Janově Zjevení je řečeno, že budou potrestaní. *„Rozhněvaly se národy, ale přišel tvůj hněv, čas, aby byli souzeni mrtví a aby byla dána mzda tvým otrokům prorokům a svatým a bojícím se tvého jména, malým i velkým, a aby byli zničeni ti, kteří ničí zemi.“*

Synové království spolupracují s Bohem, původcem života. Jejich vlastnosti, slova i činy musí podporovat život. Jako obilí podporuje život, protože je zdroj obživy těch, kdo jí chléb. Plevel naopak roste na úkor obilí a ohrožuje ho. Tím ohrožuje i život těch, kdo jí chléb a jsou na obilí závislí. Jako plevel na poli ohrožuje obilí a tím ohrožuje život těch, kdo jí chléb, ohrožují synové toho

zlého budoucnost lidstva a jejich prosperita je vždy na úkor druhých a svou činností, vlastnostmi, zejména stoupající agresivitou, ničí zemi a ohrožují existenci ostatních.

Shrnutí

Synové království nejsou neomylní, ani dokonalí, ale musí přinášet dobré ovoce k oslavě Boha a pro podporu života. Měli by projevovat lásku, konat dobré skutky být světlem pro druhé, rozvážní, rozumní, ale bezelstní. Z jejich úst nikdo neuslyší lež nebo faleš. Není asi možné chtít od nich, aby byli ve všem dokonalí, ale musí u nich převažovat jednání podporující život a dobro i lidí okolo nich. Synové království jsou pro lidstvo stejně důležité, jako sůl. Aktuálním posláním synů království je varovat lidi a národy před Božím a Beránkovým hněvem, o němž se píše v šesté kapitole Zjevení v souvislosti s panikou, vyvolanou pohromou, jež je popsána v šesté pečeti.

Poslání synů království v naší době.

Hlavním posláním křesťanů je od začátku šíření evangelia o příchodu Božího království (myšlen příchod v plné moci), o naději na vzkříšení a výchova učedníků, kteří se dali pokřtít. Na začátku jim byla na pomoc dána část Svatého ducha (Skutky 2:1-4; 2Korintským 5:5). Díky mocným skutkům Svatého ducha, uzdravováním i

vzkříšením mrtvých, prorokování, mluvení jazyky lidskými, andělskými, moudrosti a poznání inspirované Svátým duchem, uvěřilo mnoho lidí, dobré zprávě o Božím království a dalo se pokřtít. Síla poselství evangelia zeslábla, až se ztrátou důvěryhodnosti církve. Církve ztrácely důvěru mnoha lidí postupně, ale nejvíce po prožitých hrůzách válek, zvláště po obou světových válkách. Také nespravedlnost a zneužívání moci, které lidé zažívají v průběhu času, nahloďávali jejich důvěru a zanechali v lidech hořkost a zklamání, jež se projevíly v jejich vztahu k církvi. V mnoha lidech rostly pochybnosti o samotné existenci Boha i o věrohodnosti evangelia a naděje, jež s církví spojovali.

Řada lidí se proto odvrací od duchovních věcí, v něž přestali věřit, k materiálním věcem, které mají na dosah. Podíl na tom má propagace konzumního způsobu života a školní výchova pomíjející Boha, který je nejvyšší autoritou světa. Tento neblahý proces probíhá hlavně od první světové války. V mnoha lidech tento proces vymazal povědomí o Bohu, který nás stvořil, o tom, že jsme součástí většího světa a stvořitelského projektu, než je země.

Za současný stav křesťanské civilizace nese odpověďnost nejen křesťanské duchovenstvo, ale hlavně potomstvo hada. Jsou to synové toho zlého, kteří dnes cílevědomě ovlivňují myšlení lidí tak, že nemalá část lidstva ztratila povědomí, o tom, že jsme součástí velkého stvořitelského díla a záměru. Promyšleně odvádí pozornost od Boha a

od cesty k životu. Lidské vlády úspěšně lákají ke vzpouře proti Bohu a Kristu.

Posláním synů království je v dnešní době připomínat lidem poselství evangelia a naděje, připomenout možnost volby mezi cestou života a cestou smrti. A také varovat lidstvo před hněvem Božím a Beránkovým. To mohou udělat jen synové království, kteří přinášejí dobré ovoce, jimž by přiměli ostatní obrátit znovu pozornost k Bohu, jeho synu a poselství o naději, která stále existuje.

Shrnutí

Před syny Božího království leží velký úkol. Připomenout lidem poselství evangelia novým důvěryhodným způsobem. Kvůli ztrátě důvěryhodnosti, mají církve dnes dost omezené možnosti, ale Bůh má své syny a ti budou varovat lidi před hněvem Božím a Beránkovým.

Jezdec na bílém koni, počátek velké změny.

I když se svět, včetně části křesťanů více a více odcizují Bohu a Kristu, pořád platí, že Boží království je tam, kde je shromáždění Božího lidu v Kristově jménu (Matouš 18:20).

V Evropě a v bývalých koloniích evropských křesťanských velmocí žije stále dost lidí hlásící se ke

křesťanství. Vlády v těchto zemích se sice někdy ještě veřejně hlásí ke křesťanským hodnotám a odkazu, ale místo církve a Kristovo evangelium, podporují většinou islámské přistěhovalce a tolerují jejich ideologii a útoky na křesťany, své občany, nebo je trestají velmi mírně. Svůj lid, který je zvolil, prakticky nechrání. Hlavní příčinou je duch vzpoury vůči Bohu a Kristu, který se daří synům toho zlého šířit na všech úrovních, zejména mezi lidskými vládami. To, co dlouho působilo skrytě, se přestává skrývat. Zlo, o němž píše apoštol Pavel ve druhém dopise Tesalonickém 2:3-10;

„Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk bezzákonnosti, syn záhuby, který se staví na odpor proti všemu a pyšně se pozvedá nade všecko, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně a bude se vydávat za Boha. ... Také víte, co ho nyní zdržuje, aby byl zjeven až ve svůj čas. Neboť tajemství této bezzákonnosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat. A potom bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu. Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vší mocí, znameními a lživými zázraky a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni.“

Změny, které probíhají téměř v celém světě, mají jedno společné, více či méně podvracejí křesťanské hodnoty,

Boží autoritu a jeho přirozený řád, podle něž lidstvo donedávna žilo. Demokratický systém, který nahradil v mnoha zemích původní feudalismus a nahradil Boha hlasem lidu. Bůh zatím nezasáhl a někteří lidé si myslí, že ani nezasáhne.

Mílí se. Nevědí, že mezitím probíhá v nebi ověřování Boží svatosti a čeká se, až bude moci náš Pán přijmout od Otce svitek se sedmi pečeti. My to nevidíme, ale Písmo nám o tom procesu a převzetí svitku Beránkem dává vědět, abychom věděli, proč Bůh čeká. Ví to o Boží odpůrce, a proto se snaží na zemi urychlit vývoj lidstva do stavu, který umožní příchod člověka bezzákonnosti. O něm víme, že vyvolá vzpouru proti Bohu i Kristu a jeho věrným služebníkům. Bůh nikdy neponechává své věrné, povolané a vyvolené bez pomoci (Zjevení 17:14).

Boží spravedlnost je spolehlivá. Bůh a Beránek se o svůj lid postará. Více informací je ukryto v hebrejských biblických proroctvích. Píše o něm nepřímo i Jan ve Zjevení 7:9, 13-17;

*„Potom jsem uviděl, a hle, veliký zástup, který nikdo nemohl spočítat, ze všech národů, kmenů, jazyků a z každého lidu, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oblečení v bílá roucha, palmové ratolesti v rukou, ... Řekl jsem mu: „Můj pane, ty to víš.“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přicházejí z velikého soužení a svá roucha vyprali a vybělili v krvi Beránkově. Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu v jeho svatyni dnem i nocí; **a ten, který sedí na trůnu, nad nimi roztáhne svůj stan. Již nebudou***

***hladověť ani žíznit, neublíží jim slunce ani jiný žár,
neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást a
povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou
slzu z očí.“***

Dřív než se to stane, bude lidstvo varované před hněvem Božím a Beránkovým. Bůh je spravedlivý a milosrdný. A nechce, aby zahynuli v jeho hněvu i jeho služebníci a lidé, kteří ještě mají naději se rozhodnout pro život.. Aby se s plevem nevytrhla i pšenice, jak řekl výstižně Ježíš. Proto před tím než dá průchod svému hněvu, Bůh zařídí, aby jeho služebníci (synové království) oznámili lidem, co přijde, a připomenou lidem poselství evangelia a naděje. Tím dá šanci všem, kteří se ještě nerozhodli, pochopit, kde je záchrana a zvolit si cestu života.

Po velkém soužení, které zasáhne každou pýchu (Izajáš 2:8-19), nastane velká změna v mnoha ohledech.

Nevíme, kdy konkrétně k tomu dojde, ale víme, že se to stane po otevření prvních čtyřech pečeti ze svitku, který Beránek převezme z ruky Boha. A to se stane, až dvacet čtyři starců plně uzná, že Bůh na trůnu má plné právo vládnout svému stvoření. Takže ty nejdůležitější události se odehrají v nebi. Skrytě naším očím. První jezdec, jedoucí na bílém koni není ve skutečnosti válečník. Tím je až druhý jezdec na rudém koni. Jezdec na bílém koni má jiné poslání. Bílá barva koně je barvou čistoty a svatosti. Znamená to, že má čisté, svaté poslání. On obnoví kázání, jehož hlavním smyslem bude důrazné varování před hněvem Božím a Beránkovým. Kůň

představuje Boží služebníky, kteří s ním budou spolupracovat. A jejich dílo se podaří. O tom svědčí nejen vítězný věnec jezdce, ale také reakce obyvatel země na katastrofu šesté pečeti. Jak by jinak obyvatelé země došli k závěru, že katastrofa popsaná v šesté pečetě je důsledek Božího a Beránkova hněvu? Zmínka o Beránkovi ukazuje, že s tím musí přijít někdo z Kristova lidu. Díky tomu, že si lidé budou katastrofu šesté pečeti spojovat s hněvem Božím a Beránkovým, nastane vhodný okamžik, aby křesťané dostali možnost žít odděleně od ostatního světa. A to je velká změna, která nastane po velkém soužení. Boží království nebude už jen rozptýlené mezi národy, ale vznikne konkrétní místo, kde bude platit čistě Boží řád, a vládu budou tvořit svatí Nejvyššího. Boží království dostane podobu přicházejícího očekávaného království v zárodku. Každý člověk bude mít viditelnou možnost volby mezi šelmou, která vede do záhuby a Božím královstvím v zárodku, které je cestou k trvalému životu.

Shrnutí

Svět se rychle odcizuje Bohu a Kristu. Někteří lidé se domnívají, že Bůh proti rozmáhající se svévoli, bezzákonnosti, převrácení práva a rozvracení Božího přirozeného řádu vůbec nezasáhne. Nevědí, že Bůh čeká, až bude ukončené posvěcení (očišťování) jeho jména, a až bude v nebi uznané jeho právo vládnout svému stvoření, včetně bytostem, kterým dal svobodnou vůli. Pak bude moci Beránek (Ježíš) převzít svitek se sedmi

pečetěmi a vyjedou čtyři jezdci na koních. První z nich, jezdec na bílém koni, má poslání, připomenout lidem evangelium a varovat lidstvo před hněvem Božím a Beránkovým. Boží království čeká velká změna. Lid, který vyjde z velkého soužení, vytvoří zárodek nové podoby Božího království.

Duchovní Izrael (144 000) a Velký zástup

Po velkém soužení, které nastane v souvislosti s otevřením prvních šesti pečeti, je Bohem vybráno a Boží pečeti označeno sto čtyřicet čtyři tisíc jedinců, tvořících dvanáct kmenů Izraele. Z velkého soužení vzejde také Velký zástup lidí, kteří budou očištěni od hříchů vírou v Ježíše Krista a jeho obětí. Boží království bude mít na zemi poprvé skutečně Bohem vyvolenou a vykoupenou dostatečně velkou skupinu lidí, již označí vlastní pečeti, Svatým duchem (2Korinským 1:22; Efeským 1:13; 4:30). Ty učiní náš Pán Ježíš králi a kněžími pro Boží království. To jsou synové království, o nichž mluvil Ježíš ve svých podobenstvích.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jedinců, jsou ti, o nichž se ve čtrnácté kapitole píše: *„Nikdo se nemohl naučit té písni než těch sto čtyřicet čtyři tisíce vykoupených ze země. To jsou ti, kteří se neposkrvnili se ženami, jsou to panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli*

vykoupení z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony.“

V sedmé kapitole Zjevení je uvedeno, že jejich počet tvoří dvanáct kmenů Izraele, každý po dvanácti tisících (Zjevení 7:4-8). Z dvanácti kmenů Izraele už dnes existují jen dva. Juda a Benjamín. Totožnost všech (kromě kmene Dan, který v Janově seznamu chybí a je nahrazený kmenem Manase) je symbolická, nikoliv etnická. Podobně jako číslo 144 000². Apoštol Pavel o Abrahámových potomcích píše v dopisech Římanům 4:13-17; a v dopise Galatským 3:7-9; „*Vězte tedy, že ti, kdo jsou z víry, jsou synové Abrahamovi. Písmo předvídalo, že Bůh ospravedlní pohany na základě víry; dopředu oznámilo Abrahamovi: „V tobě budou požehnány všechny národy. ‘ Takže ti, kdo jsou z víry, docházejí požehnání s věřícím Abrahamem.*“ Pavel v těchto textech vysvětluje, že pravými Abrahámovými potomky jsou lidé víry. To je pravý Izrael. Jákobův příběh to potvrzuje. Jméno Izrael dostal Jákob až po mnoha zkouškách víry, v nichž obstál. Dvanáct kmenů Izraele jmenovaných ve Zjevení sedmé kapitole představuje lidi víry, jako byl Abrahám, kteří projdou úspěšně zkouškami jako Jákob. Proto jim říkáme Duchovní Izrael. Nemusí mít etnický původ v Abrahamovi, ale mají jeho víru, jež je z Božího ducha (1Korintským 12:8-14).

² Rozbor čísla 144 000 najdete zde <http://jhvh.cz/main/t-b-from/Texty/Kstudie/144000.html>

Ti jsou první ovoce vykoupené ze země (Zjevení 14:3). Jsou potomky Abrahámovými vírou v Božím duchu. Dvanáct kmenů Izraele vyjmenovaných v sedmé kapitole Zjevení, znamená úplnost Duchovního Izraele (... *budete mi národem králů a kněží* ... 2Mojžíšova 19:5,6; Zjevení 5:9,10). Číslo 144 000 je číslo složené z čísel 12x12 000. Číslo dvanáct je základní organizační číslovka úplnosti pro uspořádání Božího lidu. Na rozdíl od čísla 10, které je základní organizační číslovkou pro úplnost lidské společnosti. Více podrobností najdete [zde](#).

Duchovní Izrael a Velký zástup vzniknou jako nová forma Božího lidu a Božího království. Je více než pravděpodobné, že Boží království v nové podobě bude založené opět na smlouvě, nové smlouvě v pořadí třetí. Současné křesťanské církve a společenství budou tímto způsobem posléze nahrazeny, jako byl lid Mojžíšovy smlouvy, který Krista nepřijal, nahrazený Kristovým lidem.

Shrnutí

Výsledkem otevření sedmi pečetí je vznik Duchovního Izraele, který je tvořen Bohem vyvolenými jedinci, kteří osvědčí během velkého soužení nejen víru, ale budou duchovně i lidsky tak zralí, že se budou, jako jediní naučit novou píseň (Zjevení 14:1-4). Ti budou tvořit zárodek Boží vlády a dostanou plnost Božího Svatého Ducha.

Dalším výsledkem otevření svitku se sedmi pečeti je vznik velkého zástupu, který bude očištěn od hříchu obětí Ježíše Krista (krví Beránkovou). Nejsou ještě duchovně zralí, ale budou sloužit Bohu a Beránkovi a budou chráněni před dalšími pohromami, před hladem a žízní a před každým žárem, který by jim mohl ublížit. Beránek je povede k pramenům vod života (nepomíjejícího).

Do posledního období Babylónské epochy vstoupí Boží království jako samostatný skutečný státní útvar existující současně se šelmou, která povstane.

Nová smlouva o Božím království

Jedna z velkých změn, které Boží lid zažije, bude nová smlouva. V pořadí třetí. Ježíš o ní hovořil se svými jedenácti (Jidáš už nebyl na večeři přítomen), když s nimi uzavíral druhou, tehdy novou smlouvu o království.

*„Pak vzal kalich, vzdal díky a dal jim ho se slovy:
„Napijte se z něho všichni. Neboť toto je má krev nové
smlouvy, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů.
**Pravím vám, že od této chvíle již nebudu pít z tohoto
plodu vinné révy až do toho dne, kdy jej budu pít s vámi
nový v království svého Otce.**““* Matouš 26:27-29;

Třetí smlouva bude s velkou pravděpodobností uzavřena před popravou dvou svědků, podobně jako Ježíš uzavřel se svými učedníky druhou smlouvu, před svým zatčením

při poslední velikonoční večeři. Otevře se tak i možnost pro Ježíše Krista, ujmout se vlády s moci. Naplní se tím úděl církvi. Roli Božího království na zemi převezme nově Bohem vyvolená skupina [144 000](#), v čele s dvourohým Beránkem. Boží království v této nové podobě bude existovat souběžně s nastupující šelmou. Bude alternativou a útočištěm pro ty, kdo poslechnou výzvy „Vyjděte z ní, můj lide, aby vás nestihla část jeho ran.“ (Zjevení 18:4) Myslí se tím Velký Babylón spolu s Nevěstkou, nevěrnou částí Božího lidu, který přešel na stranu Božího odpůrce, a bude sloužit šelmě.

Závěr

Boží království existuje na zemi přibližně tři a půl tisíc let. Za tu dobu se pořád vyvíjí. Křesťanský věk není poslední podobou Božího království, ale je poslední, který celou dobu své existence existuje v Babylónské epoše, uprostřed nepřátel.

Oznamujeme, že Boží království čeká velká změna. Celý svět čeká velká změna, související s očekávaným přechodem do závěrečného období Babylónské epochy. Očekáváme, že Bůh pověří někoho ze svého lidu, aby připomněl světu naději založenou na výkupném Ježíše Krista a také příchod Božího království, které definitivně ukončí věk lidských vlád a nahradí je. Bude také důrazně varovat před hněvem Božím a Beránkovým. Proto lidé

pochopí, že katastrofa šesté pečete je Boží a Beránkův hněv. Jestliže se vládci křesťanských národů podílejí na podvracení Božího přirozeného řádu, na převrácení mravních a morálních hodnot, jak o tom píšou proroci, vydávají světlo za tmu a tmu za světlo, je jen otázkou času (až v nebi skončí očistění Božího jména a bude uznané jeho právo vládnout i bytostí, kterým dal svobodnou vůli), kdy nás Bůh nejdříve napomene a pak, ty co se od něj odvrátí, potrestá.

Je před námi velmi složitá a těžká doba. Část země postihne válka, hlad a nemoci, jak znázorňují tři ze čtyř apokalyptických jezdců. Nic není vyloučené a pak přijde katastrofa, pravděpodobně z vesmíru, popsána v šesté pečetě, která doslova zatřese zemí a vyvolá takovou paniku, že i nejmocnější lidé budou hledat úkryty v horách.

Dnes se zdá být křesťanství slabým, až skomírajícím náboženstvím. Ale Písmo nás ujišťuje, že Boží lid obou smluv bude nakonec jásat, zatímco Boží nepřátelé budou skřípat zubama. To je jedno z hlavních poselství Bible pro současnost. Křesťané, měli bychom pozvednout hlavy. Čas našeho vysvobození se blíží stejně rychle, jako se rychle mění svět do podoby, jakou ještě lidstvo nepoznalo.

Naděje na záchranu, pro Boží věrné, povoláné a vyvolené je spolehlivá. Bůh nemůže lhát. Boží království není sen, ale brzy získá novou skutečnou podobu a moc. Bůh stvořil člověka jako bytost se svobodnou vůlí a dává

každému člověku, bez ohledu na původ, náboženství a kulturu, v níž se narodil a byl vychován, možnost volby mezi cestou do trvalého života a cestou vedoucí k záhubě. Využij své svobodné volby a zvol si život.